

La primera vegada

Soc la nena que no ho volia fer malament davant dels ulls de ningú

Foto: Andrea Jofre

Un Nadal de fa molts anys el Pare Noel va regalar-me una diana. Blanca, blava i vermella en un ordre que he oblidat. Tenia el marc prim, d'un metall tou que fregat fort amb els dits feia venir dentera. Les nits de Nadal vaig ser sempre l'única nena, i els grans em tancaven a una habitació del pis de baix, hi anava de gust, mentre apareixien regals al peu de l'arbre immens del menjador. De vegades arribava al sostre i tot i les branques més altes s'havien d'inclinar com per una ventada petita que no tocava res més. La diana m'era grossa i agafada amb les mans a banda i banda em tapava el cos. Els grans van voler-hi jugar amb mi, i segurament sense ni una paraula dita vaig endur-me-la a l'habitació escales amunt i tancar la porta. Mai no havia fet punteria i ho vaig voler provar primer. Sola. Una estona de pràctica després vaig baixar les escales i vaig tornar amb ells a jugar-hi.

Així ha estat sempre des que tinc memòria, o fent ús de la dels altres perquè les provatures amb la diana d'aquella nit no les recordo jo, les conec com una anècdota familiar sobre el meu caràcter. Soc la nena que no ho volia fer malament davant dels ulls de ningú, per família que fossin. I ho soc encara perquè després de molts anys aquest apunt biogràfic après em parla directe, em dibuixa clar.

L'inconegut m'espanta. No me n'inquieta el pinyol, el centre mateix. Almenys ara. Són les arrels que en sortirien el que em tensa els músculs i em fa preferir el recer, pujar corrent les escales. El cau fet de dies domesticats i previsibles on, si juguem a fer punteria, almenys sé la que tinc. Molta o poca, tant se val. Control. L'inconegut m'espanta fins a llocs sense retorn. Cada dia. Però amb tot, amb la por d'aquella nena incrustada encara, m'aboco a noves primeres vegades.